

Eva Eglāja-Kristsone

IMANTA ZIEDOŅA DZEJOLIS + KRIŠNAĪTU
MELODIJA = LATVIEŠU FOLKLORA?
JEB LITERATŪRAS PROCESA SASKARE
AR FOLKLORAS KUSTĪBU
Nepamanītais Ziedonis

1998. gada janvārī Valmierā ceturto reizi notika ikgadējais jaunrades deju konkurss, kurā startēja skatuviskie Tautas deju ansambļi ar jaunākajām horeogrāfu autordejām. To rīkoja E. Melngaiļa Tautas mākslas centrs sadarbībā ar Rīgas domes kultūras pārvaldi un Valmieras kultūras namu. Dejas tika vērtētas divās nominācijās jeb grupās: “rotaļu, rotaļdeju, tautas deju apdares” un “dejas, kas veidotas, izmantojot folkloras horeogrāfisko un muzikālo materiālu”.

Kā melns uz balta rakstīts protokolā, otrajā nominācijā ar nosaukumu “dejas, kas veidotas, izmantojot folkloras horeogrāfisko un muzikālo materiālu”, pirmo vietu ieguva Jāņa Purviņa horeogrāfija “Katrs mīl baltu maizes rīku”. Deju izpildīja J. Purviņa vadītais deju ansamblis “Līgo”, skanot savdabīgai dziesmai no grupas “Ilgi” diska “Riti”.

Aplūkojot diska vāciņu, redzams tikai dziesmas nosaukums, savukārt vāciņa iekšlapā iekavās aiz nosaukuma minēts dzejoļa autors Imants Ziedonis, taču trūkst norādes par mūzikas izcelsmi. Un te nu redzama paradoksāla parādība: horeogrāfs J. Purviņš, kurš 1998. gadā bija viens no talantīgākajiem t.s. jaunažiem, bet tagad jau Deju svētku virsvadītājs, acīmredzot bijis pārliecināts, ka viss, ko dzied Ilga Reizniece, ir latviešu folklorā. Šāds priekšstats ir visai izplatīts. Savukārt paši “Ilgi” 90. gadu sākumā vairākkārt centušies uzsvērt, ka viņu mūziku nevar uzskatīt par autentisku folkloru. Tādēļ I. Reizniece savai jaunradei atrada apzīmējumu *postfolklorā*. Zinot, ka “Ilgi” sevi uzskata primāri par mūziķiem un sekundāri par folkloristiem, varam nebrīnīties, ka “Ilgu” diskā ir dziesma ar dzejnieka I. Ziedoņa vārdiem. Atgādināšu, ka Uģa Prauliņa diskā “Pagānu gadagrāmata” I. Reizniece dzied dziesmu ar Ojāra Vācieša vārdiem. Plašākai sabiedrībai maz zināma ir arī dziesma ar I. Ziedoņa vārdiem no

krājuma “Poēma par pienu”, kuras mūziku I. Reizniece veidojusi kopīgi ar Valdi Muktupāveli – “Jāņu māte sieru sēja”.

Šie piemēri norāda, ka Ilga Reizniece, tāpat arī Valdis Muktupāvels un “Ilgi”, tiešām nav iesprostojami tikai rāmī, ko populāri sauc par folkloru. Bet paradokss turpina pastāvēt. Viens no labākajiem horeogrāfiem iesniedz nominācijā “dejas, kas veidotas, izmantojot folkloras horeogrāfisko un mūzikas materiālu” horeogrāfiju, kuras mūzika un vārdi nav folklorā. Konkursa komisijā, kurā sēž šķietami tautas mākslas pazinēji, neatrodas neviens, kurš pamanītu, ka šo vārdu pantmērs nav latviešu tautasdziesmām raksturīgais trohajs vai daktils tradicionālajā formā. Jāsecina arī, ka horeogrāfu aprindās nav bijusi neviena persona, kura spētu atpazīt I. Ziedoņa daiļradi un novērstu iesniegtās dejas neatbilstību nominācijai. I. Reiznieces balsi gan horeogrāfi, gan konkursa organizētāji un žūrija uztver kā pierādījumu un garantu, ka tas, kas skan, ir “latviešu folkloras muzikālais materiāls”. Vienīgais horeogrāfs, kurš mūzikas žanrisko piederību zina precīzāk, ir Ernests Spičs, kurš drīz pēc minētā jaunrades deju konkursa raksta presē: *“Iepriecina, ka, salīdzinot ar iepriekšējo gadu konkursiem, krietni saplācis bezsaturīgu horeogrāfiju pūrs, kuras tautā nievājoši sauc par klimpiņpolkām. Izzuduši darbi, kuru stilistika balstās šlagermūzikā. Turpinās skatuves stilizāciju veidošana, izmantojot postfolkloras muzikālo stilu (I. Reiznieces, S. Grīnbergas, V. Muktupāvela, D. un H. Staltu, M. Jansona, A. Kapusta folkloras interpretācijas). Dažas no tām ir labi izdevušās – “Katrs mīl baltu maizes rīku” J. Purviņa horeogrāfija ar I. Reiznieces mūziku* (pasvītr. mans – E.E.-K.).”¹ Tomēr arī Spičs kļūdās – tā nav I. Reiznieces mūzika.

Valda Muktupāvela liecība

Kā liecina Valdis Muktupāvels, “manas attiecības ar šo dzejoli var izstāstīt pavisam īsi. 80. gadu sākumā sakomponēju muzikālu ciklu, par pamatu ņemot I. Ziedoņa “Poēmu par pienu” un “Maizi”, kopā piecas dziesmas. Vienīgi šai “Mīl katrs...” par melodiju izvēlējos Rīgas vaišnavu kopienā (pie krišniešiem) noklausītu dziesmu “Namaste narasimha-ya”. Man to pasniedza kā aizsargmantru. Tur minēta dažādu hinduistu dievību godināšana, ko izsaka pirmais vārds “namaste”. Mantras melodiju salikt ar Ziedoņa dzejoli mani mudināja ritmiskās struktūras līdzība. Turklāt tieši tā, kā krišnieši pavada visas savas dziedāšanas; sitot plaukstas

Autortiesību ierobežojumu dēļ
attēls nav pieejams.

Dzejolis "Mīl katrs baltu maizes riku.." I. Ziedoņa un L. Damianu krājumā "Maize" (1982).
Poem "Mīl katrs baltu maizes riku" ("Everybody Loves a White Slice of Bread") from the
collection "Maize" ("Bread", 1982) by I. Ziedonis and L. Damianu

ritmā "ceturtdaļa + 2 astotdaļas" jeb "1 garš + 2 īsi", tā es iemācīju
Ilgai ar visu šo plaukšķināšanu. Šo programmu gribēju veidot kopā ar
tuviem cilvēkiem, un vispirms uzaicināju Ilgu Reiznieci. To programmu
pilnībā neesmu iestudējis nekad, toties "Mīl katrs..." aizgāja tautā, patei-
coties gan man, gan arī Ilgai Reizniecei. Šī dziesma ir atrodama "Ilgu"
kompaktdiskā "Riti" (Nr. 15), diemžēl bez norādes uz to, no kurienes un
kā Ziedoņa teksts ticis pie šādas melodijas."² V. Muktupāvels izsaka pie-
ņēmumu: "Neviens nezina, ka tieši šādā salikumā – Ziedoņa dzejolis un
krišniešu mantras melodija ar visu plaukšķināšanu – šis veidojums dzima
manā galvā. Pat Ilga varētu būt to piemirsusi."³

Ilgas Reiznieces liecība

Ko par šo dzejoli un dziesmu saka Ilga Reizniece?⁴ Viņa atzīstas, ka
"Mīl katrs baltu maizes riku" ir viņas mīļākais dzejolis, ļoti nozīmīgs un
tuvs. Līdz šī dzejoļa izdzirdēšanas brīdim viņai esot pieticis tikai ar tau-
tasdziesmām, bet Ziedoņa dzejolī esot kas tāds, kas nav izteikts

tautasdziesmās. Tas bijis *“kā kulaks uz acs tam laikmetam!”*. Vaicāta pēc skaidrojuma, Ilga atbild: *“Izlasī, pati sapratīsi!”* Savukārt, jautāta par melodijas cilmi, viņa saka: *“Kopā ar V. Muktupāvelu dziedājām, bet neatceros, no kurienes viņš šo melodiju ņēmis.”*

Dzejoļa liktenis

Pats Imants Ziedonis ir pārliecināts: *“Tas, kas dzīvo neatkarīgi no manis, ir dzeja. Tā ir Dieva dota, un man ir lemts būt skrierverim, es sevi drīzāk uzskatu par Dieva skrierveri, ja man nāk tas dzejolis, ja es viņu jūtu un pierakstu.. .. Tā ir īstā dzeja. Nevis tā, ko tu izgudro un izfunktiē, mokies un rīmē. Tur ir atšķirība. Lasītājs jau to novērtē. Un ļoti labi, ka viņš tevi ir aizmirsis. Viņš izslēdz ārā autoru, un tā laikam ir pareizi.”*⁵ Uz jautājumu, vai I. Ziedonis pats sastapies ar šādu parādību, viņš atbild apstiprinoši, piebilstot, ka *“visbiežāk tie ir tādi diezgan bezkaunīgi panti. “Jauns kad bija Pēteris” vai arī “Ja ticīgs es būtu, o daiļā”. Visādas tādas frivolitātes, kas ir folklorizējušās”*. Varam piebilst, ka mums ir arī

Autortiesību ierobežojumu dēļ
attēls nav pieejams.

Ilga Reizniece, Valdis Muktupāvels un Zoja Heimrāte 1983. gada jūnijā.

Ilga Reizniece, Valdis Muktupāvels and Zoja Heimrāte in June, 1983

citāds piemērs – dzejoļa “Mīl katrs baltu maizes riku” liktenis, kas ir pierādījums, ka ne tikai frivolitātes folklorizējas.

Dzejolis “Mīl katrs...” ir fragments no I. Ziedoņa poēmas “Viddivvārpā”, kura ar nosaukumu “Doma par maizi” pirmo reizi publicēta žurnālā “Karogs” (1981. – Nr. 10), 1982. gadā grāmatā “Maize” (kopā ar moldāvu dzejnieka Liviu Damianu poēmu “Maize”), kur tai dots nosaukums “Viddivvārpā” un apakšvirsraksts “Neuzrakstīta poēma”. Kopš tā laika arī figurē dažādi poēmas apzīmējumi: “Poēma par maizi” (analoģiski “Poēmai par pienu”), “Maize” un “Viddivvārpā”.

20. gadsimta 80. gadu pirmajā pusē dzejoli “Mīl katrs baltu maizes riku” skolēni deklamēja, apsveikdami kolhozniekus ražas svētkos, un arī populāri aktieri ar to uzstājās mejām greznotās zālēs skolu izlaidumos.

Imanta Ziedoņa dzejolis ar krišnaītu melodiju Valda Muktupāvela salikumā, pateicoties Ilgas Reiznieces aizrautībai, drīz vien kļuva par nerakstīto himnu folkloras klubiņā “Impamps”. Tas dziedāts aplī katrā saiešanas reizē un, kā apgalvo Ilga, dziedāts arī nozīmīgos dzīves brīžos.

Ilga Reizniece 80. gadu sākumā aktīvi darbojās trijos folkloras ansambļos. Aktīvi koncertējot, sāka izjust nepieciešamību pēc neformāla koncerta turpinājuma, tāpēc viņa aktīvi iesaistījās folkloras klubā “Impamps”, kas regulāri sanāca Ilģuciemā. “Impamps” pieminēts Amerikā izdotajā trimdas žurnālā “Latvija Šodien” 1984. gadā Māras Vilceniņas rakstā “Folkloras dzīve Latvijā”, kurā autore cenšas aprādīt, kādi folkloras vai etnogrāfiskie ansambļi un folkklubi Latvijā pastāv un kāda ir to darbība. Par “Impampu” sniegtas šādas ziņas: *“Ilģuciema kultūras namā arī ir līdzīga rakstura klubs (kā Folkloras draugu klubs Brīvdabas muzejā), kurā apvienoti galvenokārt skolu un augstskolu folk entuziasti. Kluba nosaukums “Impamps”. Tāpat tiek aicināti dažādi folk speciālisti ar priekšlasiņumiem. “Impamps” ir ļoti aktīvs folkloras popularizētājs.”* Pati Ilga klubā rosījās no 1981. līdz 1985. gadam (tas ir, no paša sākuma).

I. Reiznieces līdž galam nepateikto par I. Ziedoņa dzejoli “Mīl katrs...” kā kulaku uz laikmeta acs savā vēstulē⁶ palīdz nojaust viens no kādreizējiem folkloras kluba “Impamps” dalībniekiem – Andris Mičulis, pazīstams folk mūzikas un Zaļo kustības vidē kā koklētājs un mistiķis ar pseidonīmu Andris Prievītis. Agrīno jaunību vadīdams, viņa paša vārdiem, *“komūnistiskās liekulības un melu, perversi izskaistinātās salkanības un acīs krītošās skaļo saukļu nesaderības ar sociālo realitāti laikā”*, viņš bija

kļuvis par “ar sabiedrību pastāvīgi konfliktējošu, visus krievus nīstošu posthipiju, kas glābiņu no valdošās netaisnības meklēja personiņu fantāziju pasaulē”. “Impamps” Andrim Mičulim līdzējis “sakārtot un no jauna atklāt savu dvēseli”. Uz šo klubu viņu paaicinājis Māris Muktupāvels, ar kuru Mičulis iepazinies tehniskajā skolā kinomehāniķu grupā. Mičulis-Prievītis atceras: “Kā vienīgā “nefolklōra” tika dziedāta vienīgi tā “Maizes mantra”, kā mēs viņu iesaucām. “Impampā” tā bija kļuvusi par tādu kā iekšējā rituāla dziesmu.” Pirmoreiz Mičulim to nodziedājuši abi brāļi Muktupāveli. “Reiz Valdis ar Māri man nodziedāja dažas dziesmas no garāka skaņdarba uz abu poēmu bāzes, kura noslēguma dziesma bija šī mantra. Valdis nodemonstrēja arī abas krišniešu mantras, uz kuru melodijas bija uzlikta tā pēdējā dziesma.”

Andris Prievītis šo “Maizes mantru” turpmāk dziedājis kokles pavadībā zaļo talku vakarēšanās pie uguns kuriem, kā arī Austras Pumpures, Valda Atāla un citu folkmūzikas sarīkojumu pēckoncertu vakarēšanās. Viens no

Autortiesību ierobežojumu dēļ
attēls nav pieejams.

A. Pumpures koncertu dalībniekiem atceras: “80. gadu otrajā pusē Austrasbērnus naktis padziedāšanā dzirdēju, kā šo dziesmu dzied Prievītis. No dziedājis Ziedoņa dzejoļa daļu, viņš turpināja: “Hare Krišna, hare Krišna, hare Krišna, hare, hare! Hare Rāma, hare Rāma, Rāma, hare, hare!”, paskaidrojot, ka tā dzied, lai cilvēki nepiemirstu, no kurienes šī melodija.” “Lai būtu garāk,” skaidro Prievītis, “biju pasācis beigās piekabināt vienu vai otru krišniešu oriģinālgabalu.” – “..vienmēr “Maizes mantru” prasīja spēlēt, tā ka tas sāka apnikt.., tā kā tāds Auseklītis bija pārāk novazājusies.”

Kāds bijušais Rīgas 1. Pedagoģiskās skolas pasniedzējs atceras: “1990. gada rudenī Rīgas 1. Pedagoģiskajā skolā sāka veidoties folkloras kopa, kura tagad pazīstama ar nosaukumu “Laiksne”. Tur viens bijušais “Impampa” dalībnieks mācīja šo dziesmu, lika ritmā sist plaukstas, mēģināja skaidrot, kā dabūt īsto sajūtu, un ierosināja katru mēģinājumu sākt ar šo dziesmu.”

1996. gadā šī dziesma ierakstīta “Ilģu” diskā “Riti”.

1998. gadā jaunrades deju konkursā Valmierā pirmo vietu ieguva Jāņa Purviņa horeogrāfija “Katrs mīl baltu maizes riku”, dejota, skanot minētajam ierakstam.

2003. gada maijā “Ilģi” šo dziesmu nodziedāja Imanta Ziedoņa jubilejas vakarā Rīgas Latviešu biedrības namā.

No vienas puses, runāt par šīs dziesmas fenomenu ir līdzīgi tam, kā to antropoloģijā formulējis Roberts Fosters – “nacionālās kultūras konstruētības atklāšana”. Tā ar postmodernismam raksturīgo dekonstrukciju uzrāda vēstures un tradīciju jaunradišanu, palaikam iegūstot atmaskošanas patosu, kas gribot negribot ietver mājieni uz nacionālās apziņas maldīgumu, kā arī nācījas un nacionālās kultūras safabricēto raksturu. No otras puses, runāt par šo parādību ir tikai kārtējo reizi apliecināt, ka cauri gadsimtiem konkrētu dzejnieku teksti aiziet tautas lietošanā un agrāk vai vēlāk zaudē savu autorību. Vēlos piebilst, ka raksts iecerēts nevis kā atmaskojoša kritika, bet kā neliels starpdisciplinārs kultūrvēsturisks detektīvs, kā laikmeta pētījums.

Latviskais, hinduistiskais un ziedoniskais panteisms

Imanta Ziedoņa dzejolis "Mīl katrs baltu maizes riku" ir panteistisks zemkopju kultūras teksts, tādēļ tas visai interesanti un veiksmīgi izskan ar krišnaītu mantras melodiju. Reliģiju vēstures speciālisti atzīst, ka krišnaisms ir amerikāniska hinduisma stilizācija jeb neohinduisma sekta, kādu Eiropā ir milzums.⁷ Hinduisma kultūrā "*zemes aršana ir svētdarbība, sēja ir svēta, ražas novākšana ir Dievam tikama*"⁸ utt. 20. gadsimta 80. gados folkloras draugi aizrāvās ar līdzīgu noskaņu un tēlojumu meklēšanu latvju dainu kultūrā, kurai ar hinduismu ir kopēja sakne.

Ilga Reizniece saskata Imanta Ziedoņa dzejoli ko tādu, kas viņai ir ļoti nozīmīgs, bet kas nav izteikts tautasdziesmās, un uzsver savu pārliecību, ka indiešu mantras melodijas ir latviešu folklorai daudz radniecīgākas un tuvākas nekā daudzu latviešu dziesmu patiesībā vāciskās melodijas. Savukārt "Impampa" dalībnieks Prievītis I. Ziedoņa dzejoli saskata iekodētu informāciju "*par dvēseles nemirstību, tās mūžīgo riņķojumu un atgriešanos arvien no jauna citā, augstākā kvālitātē*". Šāda Prievīša interpretācija izriet no viņa ticības reinkarnācijai un pārliecības par dainu kultūras ciešo radniecību ar indiešu vēdu kultūru.

Literatūrkritiķe Jolanta Mackova apcerē par I. Ziedoņa poēmu "Maize" raksta: "*Tautasdziesma mūsdienu pasaulē vairs nespēj tūrā veidā iesēt vai atmodināt seno sinkrēto vērtību pasaules veselumu, jo šis veselums balstās uz seno zemkopja pasaules izjūtu. Lai mēs sadzirdētu un sajūstu tautasdziesmas mūsdienīgumu, tai jāiziet cauri mūsu šodienas pieredzei, sāpei un uzdevumam.*"⁹ J. Mackovas 80. gadu sākumā rakstītais iekļaujas tā laika ideoloģiskajā strāvājumā, ko kultivēja Imants Ziedonis, Jānis Peters, Ēriks Hānbergs, Māra Zālīte, Knuts Skujenieks u.c., akcentējot un aktualizējot zemnieku kultūru ar tās simboliem un vērtībām – zemi, arāju, maizi, pienu – kā būtisku latviskuma substanci. Daudzu dzejnieku daiļradē būtisks iedvesmas avots un izteiksmes līdzeklis bija folklorā kā zemnieku kultūras mantojums. Arī dramatiķu lugās un to iestudējumos teātrī tika apcerēta un tādējādi popularizēta "Latvju Dainu" estētika un simbolika, piemēram, Gunāra Priedes lugā "Zilā". Pētera Pētersona iestudētajā Māras Zālītes lugā "Pilna Māras istabiņa" Jaunatnes teātrī uz skatuves Spēlmanes lomā bija Ilga Reizniece, pēc tam Māra Zālīte raksta: "*Tēls izradē radies tiešā Ilgas Reiznieces iespaidā.*"

Šajā laikā tapušās divas Imanta Ziedoņa poēmas ("Poēma par pienu" un "Maize") latviešu trimdas literatūrkritiķe Velta Rūķe-Draviņa¹⁰ novērtē kā pēdējo divdesmit gadu vislatviskākās un vistautiskākās grāmatas. Trimdas dzejniece Velta Toma Ziedoni nodēvējusi – "*zeme, tauta un reģis*"¹¹. Viņu par tādu uztvēruši arī "Impampa" dalībnieki 80. gadu sākumā. Ziedoņa mūsdienīgajā dzejā viņi meklēja, atrada un sajuta senu, arhaisku pieredzi un ideālu pasaules kārtību, kuru izjuta kā pretstatu astoņdesmito gadu reālās pasaules disharmonijai. Imanta Ziedoņa panteistiskajā dzejoli "Mīl katrs baltu maizes riku" apvienojās noskaņas, kas tuvas indoāriešu zemkopju pasaules izjūtai, vienlaikus arī latviešu dainu kultūrai. Valda Muktupāvela neordinārā ideja izveidot dziesmu, saliekot šo dzejoli ar hinduistu mūziku, ir 80. gadu literatūras procesa un folkloras kustības saskarsmes piemērs ar turpinājumu, kas var tikt uzlūkots gan kā performances teorijā izvirzītā "tradicionalizēšanās", gan kā "feikloras" (*fakelore*) pazīmju kopums.

ATSAUCES

¹ Spīčs E. Jaunas dejas Valmierā. *Literatūra, Māksla, Mēs*. 1998. 5./11. febr.

² V. Muktupāvela vēstule raksta autorei 2003. gada 22. aprīlī.

³ Turpat.

⁴ Raksta autores saruna ar I. Reiznieci 2003. gada 21. aprīlī.

⁵ Viegli, tā pavisam viegli... [Saruna ar I. Ziedoni] / Pierakst. V. Pētersone. *SestDiena*. 1998. 30. apr.

⁶ A. Mičuļa vēstule raksta autorei 2003. gada 22. aprīlī.

⁷ Taiivans L. *Quo vadis* jeb latviešu kultūra Austrumu un Rietumu reliģiju kontekstā. *Kultūras Fonda Avīze*. 1990. Nr. 4.

⁸ Turpat.

⁹ Mackova J. Raksti talāk no rīta. *Literatūra un Māksla*. 1982. 31. dec.

¹⁰ Rūķe-Draviņa V. Imanta Ziedoņa poēmas par pienu un maizi. *Zari*. 1990.

¹¹ Ķīķaika T. Ziedonis rudenī. *Jaunā Gaita*. 1977. Nr. 116. 146. lpp.

Eva Eglāja-Kristsone

IMANTS ZIEDONIS' POEM + KRISNAISM MELODY = LATVIAN FOLKLORE? OR THE LINK BETWEEN LITERARY PROCESS AND FOLKLORE MOVEMENT

Summary

In January 1998 the 4th annual competition of creative dances took place in Valmiera. It included scenic folk dance groups performing the newest choreographic authors' dances. Among nominations under the title "dances formed by using musical and choreographic material of folklore" the first prize was awarded to the choreography "Katrs mīl baltu maizes rīku" ("Everyone Loves a White Slice of Bread") by Jānis Purviņš. It was performed by the dance group "Ligo" under the accompaniment of a peculiar song from the postfolklore group "Ilģi", its disc "Riti".

No one from the knowledgeable commission recognised those lyrics of the modern poet I. Ziedonis under the melody of chrisnaitis was performed instead of Latvian folk songs. That paradox urged to find out the merging of Hindu music with the lyrics of I. Ziedonis in the song performed by "Ilģi", and the society accepts it as Latvian "folklore material".

The leading singer, musician and the folklorist Ilga Reizniece prefers the poem "Everyone loves a white slice of bread" by Imants Ziedonis as the closest one. This poem is a fragment from the poem "Viddivvārpā" published in the magazine "Karogs" (1981, No 10) under the title "Thought about bread, but in 1982 in the book "Bread" (together with the Moldavian poet Liviu Damianu's poem "Bread"). Therefore different names of poems figure from that time.

It is a pantheistic text from peasants' culture, satiated with too worldly associations. In the eighties of the 20th century lovers of folklore were keen on the idea of the relationship between Latvian folk songs and Hindu culture. The musician and folklorist Valdis Muktupāvels while reading the "Poem about milk" and the "Poem about bread" noticed the likeness in the rhythmical structure of chrisnaitis' melody and the poems. As a result that song was born and has been sung as a hymn by the members of the folklore club "Impamps". This extraordinary idea of composing such a song is an example of some kind of continuation that can be looked at both as "traditionalising" from the point

of performing theory, as well as ‘fakelore’. At the beginning of eighties Latvian writers (e.g., I. Ziedonis, J. Peters, M. Zālīte, K. Skujenieks and others) actualised peasants’ culture with its symbols and values – land, bread, milk, ploughman – as a very typical substance of Latvians. In the creative work of a lot of poets, as an essential means of expression was folklore as the heritage of peasants’ culture. On the one side to speak about the song’ phenomenon is as the discovering of construction of national culture, being formulated by anthropologist Robert Foster. It shows the creation of history and traditions in the characteristic way of postmodernism – deconstruction. On the other side, if we speak about this fact, it testifies that through the centuries texts of specific flow in people’s use and definitely lose their authorship.